

La Universitat de València i l'Humanisme: Studia Humanitatis i Renovació Cultural a Europa i el Nou Món (València – Xàtiva, del 3 al 8 d'abril de 2000). —El Congrés s'inscriu dintre el marc de la commemoració dels cinc-cents anys de la Univ. de València; ha comptat amb dotze ponències i cinquanta-nou comunicacions —tot un èxit, doncs.

Atesa la temàtica i l'ocasió, la majoria de ponències i comunicacions estaven relacionades amb la tradició humanística valenciana, centrant-se especialment en la Univ. de València (ponència d'E. Sánchez Salor, «¿Por qué Arte de Gramática enseñar en la Universidad del s. XVI? El caso de Valencia») i en la figura de J. Lluís Vives. Aquesta darrera ha estat objecte de múltiples comunicacions, com la de C. Bernal («Plauto, Terencio en las obras didácticas de J.

L. Vives, *De institutione feminae christianae* y de *officio mariti*», Ch. Fantazzi («Vives *Fabula de homine* as Parody of Pico's Oratio») o T. Martínez («Sobre posibles ressons del *De doctrina feminae christianae* de Vives: els Consells de Pineda»). També s'ha dedicat atenció a d'altres humanistes, menys coneguts però força interessants: M. del Carmen Bosch, «Espigues en *De adserenda Hispanorum eruditione siue De uiris Hispaniae doctis narratio apologetica* de Alfonso G. Matamoros», o M. A. Lledó, «Sobre los *Ethicorum Libri III* del valenciano Marià Madramany».

Hi ha hagut altres comunicacions referents a l'Humanisme en general, com ara la comunicació d'A. I. Ferreira-Pedro, «Edición y adulteración humanistas: el caso Chauliac-Joubert», o la de J. M. Ruiz, «Los preceptos del *De amore* de Andreas Capellanus en la *Historia de duobus amantibus* de E. S. Piccolomini».

La tradició clàssica estudiada ha estat, com és lògic, essencialment llatina, però també s'ha estudiat la grega (comunicació de M. Teresa Santamaría, «La valoración de la lengua en los escritos del humanismo médico valenciano: latín, griego y vulgar») o, fins i tot, l'hebrea (F. Arenas, «Retórica y Poética hebrea en el Renacimiento»).

Des del punt de vista de la filologia catalana, el Congrés també ha estat significatiu, amb comunicacions com les d'E. Casanova, «L'aportació dels humanistes al coneixement del lèxic popular valencià del segle XV».

El Congrés ha estat organitzat per una universitat especialment activa en el camp de la filologia i la tradició clàssiques. Persones com en Jordi Pérez Durà, en Xavier Gómez o en Ferran Grau ja fa temps que organitzen congressos d'aquest tipus (recordem el de literatura hispanoamericana i tradició clàssica, per exemple), sempre amb molt d'èxit. D'altra banda, el nombre de participants estrangers (especialment entre els ponents) ha estat molt alt (destaquem la presència dels prof. G. Cavallo, E. V. George, J. Axer o N. Sallmann), cosa que acaba de demostrar la importància del Congrés. [M. D.]